

ALEXANDRA SOLDÁNOVÁ

Chci
tě
slyšet

motto

Chci tě slyšet

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Alexandra Soldánová

Chci tě slyšet – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

motto

Pro tetu Pavlu – je nám smutno, ale snažíme se nebrečet

Chci
tě
slyšet

ALEXANDRA SOLDÁNOVÁ

Praha 2022

© Alexandra Soldánová, 2022

Cover photography © Pexels / cottonbro

ISBN tištěné verze 978-80-267-2369-1

ISBN e-knihy 978-80-267-2383-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2384-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2382-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

VÁŠ DOMOV JE MOJE STAROST

Aneta

„Jedno karamelový latté se sójovým mlíkem, prosím,“ požádám baristu a přehodím si přes ruku oblek v igelitovém obalu, který jsem právě vyzvedla z čistírny. Přiložím mobil k terminálu, ozve se pípnutí a mám zapláceno.

„Na méno?“ zeptá se otráveně přežvykující dívka za baristovými zády. Na rozdíl od něj vypadá, že sotva dokončila základku. *Doufejme, že umí aspoň psát.*

„Aneta,“ usměju se na ni a ustoupím stranou, abych k pultu pustila párek městských policistů. Už dobrých deset minut se na mě nepříjemně lepí. Úkosem zkontroluju na displeji telefonu čas a obočí mi překvapeně vyletí vzhůru, když zjistím, že jsem ve frontě na kafe strávila skoro patnáct minut.

Přijdu pozdě! Zase.

Sakra, sakra, sakra. Ten arogantní pitomec, co mu nesu oblek, z toho zase udělá aféru století. Asterová opět přišla pozdě. Ale že v práci zůstávám každý den nejmíň o půl hodiny déle, to už „velkoryse“ přehlíží. Jak já ho nenávidím. Skoro stejně jako tu bezduchou kancelářskou práci asistentky. Jenže běhání po konkurzech mi nájem nezaplatí, takže to budu muset ještě chvíli vydržet. Aspoň dokud pro mě v nějakém konkurzu neklapne nejmíň role v company.

Naši by mě zabili, kdyby věděli, že jsem před půl rokem pověsila vysokou na hřebík. Já jsem se ale nikdy nechtěla

stát učitelkou na základce, to byl spíš mamčin sen, a táta zase trval na tom, že titul z herecké školy mi v životě k ničemu nebude. Tak jsem se nechala ukecat a zkusila jsem to. Nakonec jsem na peďárně odmaturovala, takže šlo jen o to plynule navázat tam, kde jsem na střední skončila. Vydržela jsem to necelých dva a půl roku, ale po třetím neúspěchu u zápočtu z matematiky jsem veškeré snahy vzdala a našla jsem si práci asistentky ředitele jedné menší marketingové firmy. Nejdřív to bylo super, ale po uplynutí zkušební doby se ukázalo, že můj šéf je kretén a spíš než asistentku potřebuje služku, která bude na příjmu dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu. Rodičům jsem svůj odchod z vysoké zatím nepřiznala, nějak k tomu nebyla vhodná příležitost.

„Aneta!“ rezonuje mi v uších. Vzhlednu, hodím mobil do obří černé kabelky, která mi visí v ohbí lokte, a natáhnu se po kelímku s kávou. Obsah chvatně zamíchám, aby příchuť nezůstala ležet na dně, kelímek přikryju víčkem, otočím se na jehlovém podpatku a spěchám ke vchodu do metra. Světle růžová kolová sukně se mi při chůzi vlní těsně nad koleny a v podpaží se mi sbírá pot. Kdo by si pomyslel, že v dubnu bude před osmou ranní tak teplo. Měla jsem si místo bílé halenky s dlouhými nabíranými rukávy vzít něco lehčího nebo aspoň tmavšího, teď abych se bála v kanceláři zvednout ruce.

Ach jo, ušklíbnu se otráveně a kličkuju mezi dětmi mířícími na poslední chvíli do školy a lidmi, které stejně jako mě čeká další otročský den v práci. Vzduch, který byl nahoře v ulicích plný vůně květin, čerstvě posekané trávy a výfukových plynů, vystřídá trochu nakyslý pach potu, smísený s mnoha druhy parfémů, právě uvařenou kávou, jídlem a mazacím olejem z kolejí. Dlouhé do hladka vykartáčované

tmavé vlasy mi zcuchá chladný vítr a já se lehce podrážděně zastavím na eskalátorech, protože přímo přede mnou brzdí provoz starší pár.

Napiju se z kelímku a neklidně přitom podupávám špičkou boty o hranu schodu. Nebýt jich, dávno bych stála nebo seděla ve vlaku. Obyčejně v takových případech zadrmolím obligátní pardon a do lidí před sebou lehce drcnu, jenže staroušci přede mnou se oba tak křečovitě drží zábradlí i jeden druhého, že tohle nutkání okamžitě zavrhnou ze strachu o jejich život. Asi nebudou místní.

„No, co,“ mumlám si pro sebe tiše. „Co mi udělá? Vyrazí mě?“

Napiju se a chystám se vykročit vpřed, vtom se senioři přede mnou v patě schodiště konečně odtrhnou od zábradlí a odcházejí k nástupišti. Jenže právě když moje noha opustí schod, kdosi do mě zezadu vrazí přesně s tím pardonem, který jsem si já sama před chvilkou velkoryse odpustila. Zavravorám. Špatně došlápnu, pod patou ucítím ostré křupnutí a igelitový obal na oblek se zachytí v drážkách eskalátoru. Napůl vkleče, s jednou nohou vyzutou a druhou v naprosto zničené lesklé černé botě, s halenkou i sukni politou karamelovým latté, zápasím o šéfův oblek, který se právě chystá pohltnout pojízdné schodiště. Právě si uvědomím, že nedochvilnost je až ta poslední nepříjemnost, která mě po příchodu do práce čeká. Protože jestli se tomu předraženému kusu látky něco stane, mám výpověď skoro jistou. Vtom se kolem mých dlaní, jimiž křečovitě svírám oblek, sevře další pár mnohem šlachovitějších a chlupatějších rukou. Ozve se zvuk trhané látky, tah náhle povolí a já sedím na chladné dlažbě s cáry obleku v náručí a očima plnýma slz. Nevěřicně mezi prsty ždímám to, co zbylo z dlouhých

temně černých kalhot s dokonale nažehlenými puky, a marne přemýšlím, jak to vysvětlím jejich majiteli.

„Jste v pořádku?“ doléhá ke mně skrze hukot v uších starostlivý mužský hlas. „Slečno?“

Zamrkám a zmateně se zadívám do pohledné tváře černo-vlasého třicátníka s hnědýma vlídnýma očima a ostře řezanými rty.

„Ne, jsem nezaměstnaná,“ hlesnu. Muž se usměje. Zdá se, jako by se mu ulevilo. Zjevně ani trochu nechápe mou situaci. Jak by taky mohl?

„Už jsem se bál, že jsem vás nějak vážně zranil,“ vydechne a chytá mě za loket, aby mi pomohl na nohy, periferně za jeho zády zahlédnu holčičku s blond kudrnami, velkýma zvědavýma modrýma očima a batohem na zádech. K útlému trupu si dívka tiskne plyšového zajíčka. Nechám se vytáhnout do stoje, a teprve když došlápnu na bosé chodidlo a rozhlédnu se kolem po ztracené botě, dojde mi význam jeho slov.

„To vy jste do mě na těch schodech strčil?“ Zamračím se na něj a po očku pořád sleduju tu malou holku, která zjevně patří k němu, jinak by si ji už dávno někdo odvedl.

Muž se ošije, prohrábne si vlasy a pak se ohlédne po dívce, načež ji chytí za drobnou ruku. „Je mi to moc líto. Nechtěl jsem...“

„Líto? To by teda sakra mělo!“ skočím mu zlostně do řeči. „Mohl jste mě zabít!“ rozkřiknu se. „Každěj přece ví, že na konci eskalátorů se vystupuje, to jste nemohl tu vteřinu počkat?“

Nadechne se a polkne. „Mrzí mě to, jasný! Trochu jsme spěchali, aby Barča stihla výlet, protože jsme zaspali a...“ odmlčí se, krátce zavrčí hlavou a upře pohled k zemi. „Tu škodu vám zaplatím.“

Důkladně si ho prohlédnu. Jeho sako sice nevypadá lacině, ale ani nepřipomíná ty na míru šité kousky, které vídám v práci. Boty má už od pohledu kvalitní, nicméně jezdí metrem, takže asi nebude patřit k vyšší střední třídě. To po něm nemůžu chtít. Zavrtím hlavou.

„Byl to oblek mého šéfa, nemám vůbec ponětí, kolik stál,“ oznámím. „Ale co vím určitě, je, že má dost nákladnej vkus, takže, neurazte se, ale myslím, že je to mimo vaše finanční možnosti.“

Zamračí se a zkoumavě se zadívá na to, co zbylo z luxusního obleku.

„Asi máte pravdu, ale možná to pokryje pojistka.“

Než stačím cokoliv namítnout, zatáhá ho holčička v květovaných kraťasech a žlutém tričku za rukáv. „Robine, ujedou nám.“

Muž se k ní otočí a trochu křivě se pousměje.

„Už půjdeme, Baru, neboj,“ uklidňuje ji, pak se napřímí, sáhne si do náprsní kapsy a podá mi vizitku. Bezmyšlenkovitě ji sevru mezi prsty.

„Musím teď Barču odvést,“ řekne a dívka ho už táhne za ruku pryč.

„Ale zavolejte mi!“ houkne ještě přes rameno, než zmizí v davu. Konsternovaně sklopím oči k návštěvce v ruce.

Robin Smutný – realitní makléř, Váš domov je moje starost.

— — —

„Vážně je mi to moc líto,“ hlesnu, koušu si dolní ret, až to bolí, a bojím se zvednout oči k muži, který sedí za skleněným designovým stolem přede mnou. Tiše přitom doufám, že můj zubožený vzhled, rozmazaná řasenka a chybějící bota ho přimějí se nade mnou slitovat.

„Máte vůbec představu, kolik stál?“ zeptá se přísně a zvedne se z ergonomicky tvarovaného pojízdného křesla, které se ani v nejmenším nepodobá tomu, na kterém sedím v přílehlém open officu já a další asistentky.

Zavrtím hlavou. „Ale ten...“ Polknu. „Ten chlap, co mě srazil, mi dal svoji vizitku. Prý je pojištěný, pane Vyskočilé,“ vysoukám ze sebe a žmoulám si ruce v klíně. Z několika světle růžových nehtů se mi trochu oloupal lak, jeden mám dokonce zlomený, jak jsem se zoufale prala s eskalátorem o ten *pitomej* kus hadru.

„Asi se vás jenom chtěl zbavit.“

Bezradně vzdychnu.

Šéf obejde stůl, postaví se těsně za mě, položí mi ruku na pravé rameno a skloní se ke mně tak nízko, až na tváři cítím jeho mentolový dech.

„Měl bych pro vás jiný návrh, slečno Asterová.“

Svraštím čelo a zmocní se mě nepříjemné tušení, že ať řekne cokoli, líbit se mi to nebude. Najednou je mi úplně jasné, že tahle práce je *passé* a na doporučení můžu rovnou zapomenout, protože jeho návrh ani omylem nepřijmu. *Loudil jeden perverzní. Přitom má ženu a dvě děti.*

„Ale já s váma spát nebudu,“ vyhrknu, chvatně se postavím na nohy čelem k němu, takže teď stojím zády k jeho pracovnímu stolu a napůl se o něj opírám zadkem. Napřímí se a překvapeně zamrká. V jeho šedomodrých očích orámovaných temně černými řasami čtu zmatek, a ještě dřív než stačí otevřít tenké rty napůl schované pod stříbrem prokvetlým černým plnovousem, vím, že jestli jsem nebyla v háji předtím, teď už určitě.

Vážně bych aspoň občas mohla nejdřív přemýšlet a teprve potom mluvit.

„Měl jsem na mysli splátkový kalendář,“ pokrčí rameny a pak se obloukem vrátí na svoje místo za stolem, jako by se bál, že bych ho mohla obvinít ze sexuálního obtěžování, kdybychom se octli jeden druhému třeba jen na dosah ruky.

„Mohla byste se posadit?“ požádá mě. Zavřu oči a naprázdno polknu, než odlepím zadek od skleněné desky a udělám, co po mně chce. Tohle se fakt nepovedlo.

„Původně mi vás bylo líto. Chtěl jsem vám pomoci, přestože vaše pracovní výsledky byly poslední dobou poměrně,“ odmlčí se a dlouze vzdychne. „Neuspokojivé.“

Zatnu zuby a snažím se zadržet slzy. Dokonale jsem to podělala.

„Ale vzhledem k vašemu postoji k mé osobě bude asi nejlepší, když se naše cesty rozejdou,“ řekne vážně a v ruce si pohrává s kovovou propiskou. Zjevně mu to není o nic příjemnější než mně.

„Takže mám padáka?“ vydechnu a přeskočí mi přitom hlas, což ve mně zvedne další vlnu nevole.

Šéf přikývne. „Sbalte se, zítra už chodit nemusíte.“

„A ten oblek?“

„Škodu pokryje vaše odstupné.“

Zavrtím hlavou. „Nemůžete mě vyrazit ze dne na den, mám nárok na výpovědní lhůtu,“ protestuju nejistě.

„Můžu, jestliže zásadně porušíte svoje povinnosti, ale nemusím vám to psát do posudku, pokud nebudete dělat problémy a budete souhlasit s rozvázáním pracovního poměru dohodou.“

„Aha,“ splyne mi ze rtů.

„Na shledanou, slečno Asterová.“

„Sbohem.“

ZACHRÁNIL JSTE MI ŽIVOT

Aneta

Vztekle si naházím do krabice těch pár věcí, co jsem si do kanceláře za několik měsíců stačila nanosit, včetně hrnečku s obrázkem kočky a nápisem *Dělám si co chci!*. Dostala jsem ho od svojí nejlepší kamarádky a spolubydlící Ivety. Než hrnek uložím, s pohřební náladou pohladím kočku bříškem prstu a uličkou hanby se vypravím k výtahu kolem svých extrémně upjatých a až chorobně zodpovědných bývalých spolupracovnic. Snažím se přehlížet jejich spokojené výrazy i tlumený šepot doprovázený škodolibým chichotáním. Dobře vím, že se stejným uspokojením jako mně by se posmívaly i jedna druhá. Žádná z nich by od šéfa případnou nabídku sexu s výhodami neodmítla, všechny do jedné dobře vědí, že by jim z takového přesčasu plynuly benefity, o jakých se jim ani nesnilo. Pokud vím, Marta už dokonce svou šanci pevně popadla za pačesy, a to jí šéfuje jediná ženská v místním managementu. A ty zbylé závistivé potvory jí kvůli tomu nemůžou přijít na jméno. Tedy pokud zrovna není poblíž, to se pak můžou přetrhnout, která k ní bude milejší.

Vlastně je skvělé, že je nebudu muset už nikdy vídat. Ani jednu. Natáhnu ruku a chystám se stisknout tlačítko vedle dveří, abych si přivolala výtah, pevně rozhodnutá na jejich posměšky nijak nereagovat, když zaslechnu, jak Eva tlumene šeptá Janě: „Tak se dočkala, teď může tancovat od rána do večera.“

„To jo,“ odpoví jí Jana. „U tyče ji vezmou vždycky.“

Zhluboka se nadechnu ve snaze to přejít, jenže to bych prostě nebyla já, kdybych jen tak mlčky ponížene a se sklopenou hlavou odešla. A proto sotva přivolám výtah, odložím krabici s věcmi na podlahu, vykasám si halenku nad pupík a uvážu si ji pod nadry tak, aby bylo vidět moje tančem vyrýsované ploché břicho, a pлавným krokem, bosá, když jsem o jednu botu v metru úplně přišla, dokráčím zpátky do středu kanceláře.

„Radši budu tancovat u tyče než sedět tady s váma na prdeli a tloustnout, vy pomlouvačný, falešný krávy. Marto,“ opřu se o její stůl, „každej tady ví, že máš s Karolínou poměr, ale jenom tyhle dvě,“ ukážu na Evu s Janou, „po firmě roznášejí, že to děláš pro prachy.“ Bývalá kolegyně na mě vykulí světle hnědé oči a zrudne.

„Evo,“ usměje se sladce, tentokrát už si však radši udržuju odstup. „Přestaň si po obědě zouvat boty, smrdí to tady pak vždycky jako ve tchoří noře.“

Zaslechnu, jak se Jana uchechtne. Však na tebe taky dojde, mrcho!

„Dovol,“ ohradí se uraženě Eva. Pohodím hlavou, pokrčím rameny a svou pozornost hned věnuji právě malé oplácané blondáté Janě.

„O tobě taky všichni víme, že se od rána do večera cpeš čokoládou a do kafe si liješ javorovej sirup po litrech, takže se přestaň divit, že ti žádná dieta nezabírá. Nekupuj si o dvě čísla menší hadry a smiř se s tím, že modelka z tebe nikdy nebude.“ Zalapá po dechu, ale neřekne nic. Smích ji evidentně přešel.

„A co hezkýho povíš mně?“ ozve se mi za zády poslední z nich – Sára. Tu jedinou jsem měla skoro ráda. Má doma

malou pětiletou holčičku a tuhle práci nesnáší jenom o trochu míň než já. Svěsím ramena a otočím se k ní čelem.

„Drž se.“

Pohlednou oválnou tváří jí přelétne plachý úsměv. „Ty taky.“

Úsměv jí vrátím, udělám piruetu, teatrálně se ukloním, a když se otevřou dveře výtahu, doběhnu k němu, skloním se pro krabici a skočím do jeho nitra právě včas, aby se za mnou jeho dveře hned zase zavřely.

Tohle představení bylo rozhodně z těch, které jsem si fakt užila.

— — —

Už o hodinu později, když se bosá a špinavá s krabicí v náručí pořád ještě potloukám Prahou, mi nálada zase klesne zpátky k bodu mrazu. Uvědomila jsem si, že nemám z čeho Ivetě zaplatit příští činži. Můj účet totiž zoufale křičí prázdnotou a výplatu, s níž jsem v příštím týdnu počítala, zjevně zhltne nový oblek mého bývalého šéfa. Naši mi sice posílají každý měsíc osmičku právě na nájem a další výdaje, ale od chvíle, kdy jsem přestala chodit do školy, jsem si jejich peníze schovávala na spořicí účet s tím, že až se jim přiznám, všechno jim vrátím, takže na ně nechci sahat. Doted' jsem ani nemusela. Posadím se na lavičku v parku, krabici položím vedle sebe a zadívám se na skupinu dětí na hřišti. Jak já jim závidím tu bezstarostnou hru. Proč jsem vlastně jako malá chtěla co nejdřív vyrůst? Stojí to za pendrek. Zakloním se, opřu se lokty o opěradlo lavičky a nastavím tvář slunci.

Univerzita mě bude mít ještě čtyři měsíce registrovanou jako studentku denního studia, takže sociální a zdravotní řešit nemusím, což znamená, že není nutné se hned zítra hnát na pracák. Budu si muset najít nějakou jinou práci,

a to rychle. Bylo by to o dost snazší, kdybych měla nějakou použitelnou praxi. S doporučením od Vyskočila zřejmě počítat nemůžu, takže jsem absolvent střední školy s maturitou s mizernou šancí na jakéhokoliv odpovídajícího uplatnění. Do školství se mi nechce, beztak bych mohla bez vejšky dělat jenom špatně placenou asistentku učitele a k rychlému občerstvení nemám ten správný vztah, takže KFC nebo McDonald taky padá. Zbývá mi tak místo pokladní v obchodáku.

„Debilní schody v metru,“ ulevím si a praštím do opěradla lavičky plochou dlaní, až to zabolí.

„Taky je nemám rád,“ ozve se někde hodně blízko. Zprudka otevřu oči dokořán a napřímím se.

„Vy?“ vypadne ze mě skoro zoufale, když zjistím, že přímo přede mnou stojí chlap, kvůli kterému celá ta dnešní katastrofa začala.

„Ten autobus jsme nestihli, tak jsem vzal Báru aspoň na hřiště,“ kývne bradou směrem k hloučku rozjívěných dětí. „Ale stejně mi to pořád neodpustila. Obávám se, že mě to bude stát ještě nejmíň zmrzlinu a Happy meal, aby mě vzala aspoň na milost.“

„Vážně?“ pronesu sarkasticky a přehnaně sladce se na něj usměju. Je mi totiž srdečně jedno, že se na něj jeho dcera zlobí. Mám vlastní trable.

Znejistí, zastrčí si ruce do kapes černých kalhot a pohled mu zabloudí ke krabici vedle mě. „Ta je vaše?“

Potlačím touhu protočit oči v sloup, protože mě už unavuje být v konfliktu s každým, kdo na mě promluví, a tak jen krátce zamrkám a sklopím oči k zemi. Nemám chuť se s ním dohadovat, což ovšem neznamená, že bych si s ním chtěla povídat, jako by se nic nestalo. To ani náhodou.

„Jo, vyrazili mě z práce,“ povzdechnu si ztěžka a zvednu k němu pohled. „Kvůli vám,“ neodpustím si dovětek.

„Hm, hm,“ odkašle si a polkne, oči upřené k zemi, kde si špičkou boty pohrává s kamínkem na cestě. „To mě vážně mrzí.“

„Jo, to mě taky,“ pronesu kousavě a hned se za to v duchu napomenu, protože poslední, co chci, je vyprovokovat ho k hádce. Já bych se na jeho místě už ostře ohradila a poslala bych samu sebe do patřičných míst, jenže on zůstává naprosto klidný. Nechápu to.

„Můžu nějak pomoci?“ zeptá se a mhouří přitom štěněčí oči způsobem, který by mě za jiných okolností určitě dostal do kolen. Dívá se totiž jako Josh Hartnett, když v *Pearl Harboru* oznamoval Kate Beckinsale, že Ben Affleck je mrtvý.

„Dejte mi práci,“ vydechnu napůl v žertu a zavrtím hlavou.

„A co umíte?“ pronese naprosto vážně.

Takovou reakci jsem nečekala. Vlastně jsem nečekala vůbec žádnou.

„Jste snad z nějaký personální agentury?“ vyhrknu a hned nato si vybavím nápis na vizitce, kterou mi ráno dal, a rychle, než stačí sám promluvit, dodám: „Myslela jsem, že jste spíš realitní agent.“

Křivě se pousměje a já se musím veškerou silou vůle ovládat, abych nahlas nevzdychla. Proč mě sakra nemohl srazit nějak hnusnej tlustej slizoun? Bylo by o tolik snazší být na někoho takového naštvaná.

„Četla jste mojí vizitku,“ vtáhne dolní ret a pohodí hlavou.

Nechápavě se ušklíbnu. „To jsem neměla?“

„Ne,“ zasměje se. „Rozhodně měla, ale vypadala jste tak naštvaná, až jsem čekal, že ji spíš roztrháte na kousky.“

„To bych byla dost pitomá, když uvážíte, jakou jste šéfovi způsobil škodu, ne?“ A to nemluvím o tom, jakou škodu jsi způsobil mně, ty jeden až moc hezkej ničitel životů.

Přikývne. „Pravda. Takhle jsem o tom nepřemýšlel.“

„Takže?“ rozhodím rukama a nervózně se na něj pousměju. Nelíbí se mi, jak na mě působí, jak mě nutí přemýšlet o tom, jestli má ta malá blondýnka matku a proč tady s ní není namísto něj ona.

„Takže, co?“ nechápe.

„Nabízel jste mi práci,“ vysvětlím s úsměvem. Možná trochu připitomělým úsměvem, uvědomím si vzápětí a radši se zase zamračím. Nechci, aby si snad myslel, že ho balím. Protože nic takového ani náhodou nedělám. Nebo jo? Tolik se soustředím na to, jak se tvářím a co mi běží hlavou, až si příliš pozdě uvědomím, že jeho rty se pohybují a vycházejí z nich slova.

„Troufla byste si na to?“ slyším ho říkat a marně přitom přemýšlím, o čem to vlastně mluví.

„Bylo by to teda jenom na pár hodin denně. Tak čtyři, pět. Vždycky odpoledne, ale plat byste dostávala na ruku každý týden. Řekněme tak čtyři tisíce. A víkendy byste měla volný, teda většinou, ale to bychom se domluvili na příplatku, samozřejmě.“

Čtyři tisíce týdně na ruku za pět hodin práce denně? A jenom odpolední? To nezní vůbec zle. Jenomže nemám ponětí, o jakou práci vlastně jde.

„A co přesně čekáte, že budu dělat?“ zeptám se, jak nejdiplomatictěji dokážu, aniž bych přiznala, že vůbec nevím, která bije.

Pokrčí rameny. „Občas bude potřeba nakoupit, možná uvařit večeři. Na úklid máme jednu starší paní, takže to po vás určitě chtít nebudu.“

Vykulím na něj oči. O čem se to kruci bavíme?

„Ale můžeme se samozřejmě domluvit i jinak, jestli neumíte vařit,“ dodá rychle, když si všimne, jak se tvářím. „Ona Bára umí být občas dost vyčerpávající a náročná, takže bude možná lepší, když se budete věnovat jenom jí.“

Jenom jí? Jeho dceři. Uff, oddechnu si v duchu. Málem už jsem se viděla v něčí posteli, což, abych byla upřímná, by mi v jeho případě zas tolik proti srsti nebylo. Jen bych si za to nenechala platit. Ale pochybuju, že někdo jako on by takové služby potřeboval. Určitě mu stačí, když kývne prstem, a jde s ním každá.

„Takže ona potřebuje chůvu?“ zeptám se opatrně, abych si potvrdila svou domněnku.

„Jo, někdy se v práci zdržím a nechci, aby byla celou dobu doma sama.“

„A co vaše žena? Nebude jí vadit, že jste mě přijal bez porady s ní?“

Zavrtí hlavou. „Bára je moje neteř. Starám se o ni... Sám.“

Ta odmlka mě zneklidní. Kde je máma té malé? Proč se o ni nestará? A je zdvořilé se na to ptát, když se o tom zjevně nechce bavit?

„Nejsem ženatý,“ dodá ještě.

Zamrkám. Páni! Je svobodný a naprosto k mání, zajásám v duchu. A nabízí mi práci chůvy, uvědomím si o poznání méně nadšeně. Abych byla upřímná, děti mám díky praxi na střední a později na vysoké doslova plné zuby a došla jsem tak daleko, že sama nevím, jestli v budoucnu budu

chtít svoje vlastní. Jenže tahle nabídka skýtá tolik benefitů. Měla bych volná dopoledne na chození po konkurzech, stejně tak víkendy, peněz bych měla akorát tak dost na to, abych poplatila nájem, energie, jídlo, a ještě mi něco zbylo. Navíc bych ho vídala skoro denně a... Tohle přece není žádný benefit. To je naopak průšvih. Jestli mezi námi k něčemu dojde, jen to celou situaci zkomplikuje. A kdo ví, třeba by pak mohl usoudit, že coby přítelkyni mi za hlídání neteře nemusí platit. Ne, vztah se šéfem si nemůžu dovolit. A to ani když vypadá jako on. Co naopak rozhodně musím, je zaplatit Ivetě nájem a na peníze od rodičů sahat nechci. K čertu!

„A můžu začít hned?“

Obojí mu vyletí vzhůru. „Vlastně jsem myslel až na zítřek, ale určitě bude fajn, když se s Bárrou nejdřív seznámíte.“

Zářivě se na něj usměje. „Zachránil jste mi život, víte o tom?“

Ošije se, prohrábne si rukou vlasy a neunikne mi, že maličko zrudne. „Tak vzhledem k tomu, že jsem vás ráno málem zabil... Mám dojem, že vám to trochu dlužím.“

Teď pro změnu zrudnu já, když si vybavím, jak jsem na něj ráno hystericky ječela. „To jo, no.“

Vtom se celý napne, vypadá, jako by mu právě něco podstatného došlo. Něco, co se mu moc nechce řešit. „A co to bylo za práci?“

„Co?“ nechápu.

„Odkud vás vyhodili.“

„Byla jsem asistentka jednatele marketingový společnosti.“

Pomalu přikývne. „A umíte to aspoň trochu s dětma?“ zeptá se s lehce zoufalým podtónem v hlase. Nemusím ho

nijak extra znát, abych pochopila, co si právě uvědomil. Jako chůvu přijal ženskou, kterou viděl dneska poprvé v životě, nemá na ni žádné reference, stojí bosá uprostřed parku ve špinavých šatech a zjevně nikdy nepracovala s dětmi. Neubráním se úsměvu, protože jsem si celkem jistá, že to, co mu teď prozradím, mu určitě shodí z ramen ten těžký balvan, který se tam právě usadil.

„Mám maturitu z pedáry a dva a půl roku na vysoké škole v oboru učitelství pro první stupeň, tak bych to s nimi snad aspoň trochu umět měla.“

Přesně jak jsem čekala, zatímco mluvím, uvolní se a na tvář se mu vrací ten trochu křivý ležérní úsměv.

„Teď, když jsem váš šéf, můžu vám nabídnout tykání?“ Natáhne ke mně ruku.

Souhlasně přikývnu a pevně mu ji stisknu. Mám pocit, jako bych právě zpečetila pakt se samotným ďáblem. Nohy mám jako z rosolu a nemůžu odtrhnout oči od těch jeho. *Co to se mnou je?*

„Jsem Aneta,“ špitnu.

„Robin.“

KDE MÁ BARČA RODIČE

Aneta

„A netlačí tě ty kamínky do nohou?“ mračí se Bára, když nás Robin o něco později oficiálně seznámí.

„Trochu jo,“ připustím.

„Hm,“ zamručí a špulí drobnou pusinku. Moje bosá chodidla jí zjevně nedopřejí klid. „Popelka taky doběhla po plese domů bosa, ale v pohádkách nemají na zemi sklo a stříkačky s ajcem, víš. Měla by sis koupit boty,“ poučí mě naprosto vážně.

Stisknu rty pevně k sobě, abych se nezasmála nahlas. Tahle slečna si zjevně umí na věci udělat vlastní názor a nebojí se ho projevit. Líbí se mi.

„Já obvykle boty nosím. Mám jich doma spoustu,“ zkusím ji uklidnit.

„Tak proč sis je dneska nevzala?“ podiví se, pak si mě důkladněji prohlédne a obrovské modré oči se jí ještě víc rozšíří náhlým pochopením.

„Ty jsi ta hysterická krá...“ Větu už nedokončí, protože jí Robin okamžitě přitiskne ruku na rty a křečovitě se přitom usmívá.

„Jo, to je přesně ona, Baru. Ta paní z metra, kterou jsme srazili.“

„Taky jsem na tebe od rána trochu změnila názor,“ usklíbnu se, abych mu dala jasně najevo, že přesně vím, co ta malá chtěla říct a od koho ta slova slyšela.

Bára jeho dlaň odstrčí, zatváří se ukřivděně a ostentativně si založí ruce na hrudníku. Na jejím místě bych se po strýčkovi spíš ohnala, nicméně ona bude mít asi mírnější povahu.

„Ale ráno jsi jednu botu měla,“ poznamená. „Jak teď princ pozná, že jsi ta pravá, až ti přinese tu druhou?“

Překvapeně zamrámám a zaváhám s odpovědí. Zvažuju, jestli bude lepší držet se faktů a upozornit ji, že než jsem jejich vinou sletěla z eskalátoru, měla jsem ne jednu botu, ale dvě, nebo přistoupit na její pohádkovou hru.

„Dobrá otázka,“ řeknu nakonec smířlivě. „Asi mi bude muset ten můj princ přinést rovnou celý pár, a nejlíp úplně nový.“

„Hm, to jo. Aspoň budeš vědět, že není škrt,“ odzbrojí mě na pár vteřin dívka.

„To taky,“ připustím, když se trochu vzpamatuju. „Ale ono možná bude lepší, když se vůbec neukáže, víš. Třeba by se mi nakonec ani nelíbil,“ dodám ještě s naprosto vážným výrazem, přičemž mi neujde, jak Robin, který stojí za ní, přemáhá smích.

Bára se zamyslí. „To je pravda. Takhle si aspoň můžeš vybrat kluka sama jako já.“

Můj nový šéf vyjeveně vykulí oči. Teď pro změnu přemáhám touhu rozesmát se já.

„Tak ty už máš kluka, hm,“ pronesu uznale. „A odkud se znáte?“

Holčička se ohlédne po Robinovi a naznačí dlaní, abych se k ní sklonila, což udělám, načež si přiloží ke rtům obě dlaně a zašeptá mi do ucha: „Ze školy. Jmenuje se Pája. Nosí mi každé den čokoládu, takže žádné škrt to rozhodně není, ale Robinovi to neříkej, on by určitě vyšilloval.“

„To je jasný,“ mrknu na ni, sotva se odtáhnu. Když se napřímím, všimnu si, že Robin mhouří hnědé oči. „Zdá se, že si budete rozumět,“ poznamená mírně přezíravě.

Pohodím hlavou. „To jsi přece chtěl, ne?“

Několikrát pomalu přikývne, ve tváři nečitelný výraz. „Vlastně jo.“ Nato se skloní k neteři a otočí ji k sobě čelem. „A teď vyrazíme na ten Happy meal?“

„Jasně, kámo,“ přitaká holčička a jeden druhého tůknou zavřenou pěstí.

„A cestou ti koupíme nějaké boty,“ mrkne na mě, než se zase narovná a v hnědých očích mu přitom jiskří. Zrudnu, protože v kontextu Bářiných slov to skoro vypadá, že mě žádá o ruku.

„Samozřejmě naprosto nezištně,“ dodá rychle, když mu to taky dojde. „Nemusíme se kvůli těm botám brát.“

Rychle přikývnu. „Jo, já to chápu. Taky jsem to nebrala jako pokyn k zasnoubení,“ snažím se ho uklidnit.

„Můžeš mi je strhnout z platu,“ navrhnou.

„Hm, fajn. To by asi šlo.“ Prohrábne si vlasy.

„Takže, podáš mi tu krabici?“ Ukáže na moje věci z kanceláře. Úplně jsem na ně zapoměla. Ztráta hrnku s tlustou kočkou by mě upřímně mrzela. Vždycky jsem si přála být přesně jako tohle zvířátko, což Iveta moc dobře ví, a proto mi ten hrnek dala k jednadvacátým narozeninám.

„Vezmu si ji sama,“ odvětim a zvednu krabici do náruče. Jenže Robin si chce za každou cenu hrát na džentlmena, a tak se mi ji pokusí vytrhnout. Měkký karton ovšem naše přetahování nevydrží, natrhne se a krabice se i s celým obsahem vysype na zem. Robin se hned skloní, aby mi pomohl věci sesbírat, ale pro hrníček s kočkou se stal pád osudným. Do očí se mi nahrnou slzy.

Tohle je snad vůbec ten nejhorší den v celým mém životě!

Dokonce trumfnul i osmou třídu, kdy jsem během divadelního představení coby Sněhurka zakopla o lem šatů a rozplácla jsem se na jevišti tak nešikovně, že celá škola viděla můj ohromnej zadek v růžových bombardáčkách se srdíčkama. Od té doby si dávám až obsesivně záležet na tom, abych vždycky měla na sobě vkusné spodní prádlo.

„Moc mě to mrzí,“ spustí Robin lítostivě, přidřepne si a začne sbírat věci ze země. „Nechtěl jsem...“

„Nezdá se ti, že to říkáš až moc často?“ přeruším ho zlostně a vztekle přitom zmuchlám několik papírů a odhodím je do odpadkového koše vedle lavičky. Stejně to nebylo nic důležitého.

„Pomůžu ti,“ hlesne krotce a snaží se srovnat na úhlednou hromádku zápisník, diář a několik propisek. Bez jediného slova po hromádce věcí sáhnu a všechny je vyhodím do koše, stejně jako střepy z rozbitého hrnku. Robin se narovná a s nakrčeným čelem sleduje, jak v odpadcích postupně končí celý obsah krabice. Jediné, co si nechám, je dohoda o rozvázání pracovního poměru. Tu několikrát přeložím a hodím do černé kabelky, kde zřejmě nenávratně zmizí a už ji nikdy nenajdu, stejně jako všechno, co tam skončí, s výjimkou peněženky a mobilu. Nakonec jde přece hlavně o ten pocit, že jsem tak důležitý dokument přímo nevyhodila, ne?

Nato si opráším ruce o sebe, prohrábnu si vlasy, utáhnu uzal halenky nad pupíkem, který jsem tam uvázala před svým tanečkem na rozloučenou v kanceláři, a narovnáám se v ramenu.

„Tak můžeme?“

Robin s Bárrou se po sobě podívají a pokrčí rameny, jako by to snad měli nacvičené, a váhavě přikývnu. Odpovím

jim zářivým, ale trochu křečovitým úsměvem a vykročím vpřed s pocitem, že jestli se dneska ještě něco dalšího podělá, stoprocentně skončím nejmíň s doživotním tikem v oku, protože už toho začínám mít tak akorát dost.

— — —

„Obávám se, že ti kromě bot budeme muset pořídit taky něco na sebe,“ prohlásí Robin po deseti metrech chůze zalidněnou ulicí. Přehodí mi přes ramena svoje černé sako a hned zase chytí za ruku Báru, která poslušně cupitá vedle nás.

„Co se ti nelíbí na mém ležérním jarním outfitu?“ zeptám se provokativním tónem a za chůze se otočím kolem dokola, abych předvedla svoje kávu zlité a z podlahy metra ušmudlané oblečení. Že to byla chyba, si uvědomím, teprve když do někoho prudce narazím a odstředivá síla mě odhodí rovnou do silnice. Ozve se hlasité troubení. Polekaně klopýtnu. Čísi ruka mi pevně sevře předloktí a stáhne mě zpátky na chodník. Zrychleně oddychuju a s očima dokořán vyjeveně zírám do hnědých zorniček.

„V pořádku?“ ujišťuje se Robin a zkoumavě si mě prohlíží. Husté tmavé obočí má pokroucené starostí. Konsternovaně přikývnu. „Já... Omlouvám se,“ koktám. „Tohle se mi obvykle nestává.“

„To doufám. Najal jsem tě jako Bářinu chůvu, a zatím abych dělal chůvu já tobě.“

Do tváří se mi studem nahrne všechna krev. „Nemám dneska svůj den.“

Uchechtne se a uvolní sevření svých dlaní na mých pažích, aby zase chytil za ruku Báru, která nás tiše sleduje s očima navrch hlavy.

„Evidentně,“ utrousí, a než vykročí vpřed, taky mě chytí za ruku. „Abys nám náhodou zase nespadla pod auto,“ vysvětlí škodolibě, když se mu pokusím vymanit. Zle se na něj zamračím, ale dál už radši neprotestuju. Nakonec můžu být ráda, že mě hned nevyrazil, protože já sama bych se po takovém extempore na pozici chůvy určitě nominovat nemohla.

V obchodním centru rovnou zamíří nejprve do butiku, kde mi i přes moje protesty koupí volné propínací šaty s potiskem slunečnic, a pak do obuvi. Tady mi Bára vybere červené plátěné balerínky s mašličkou a teprve potom se můžeme všichni konečně usadit v jídelní části poblíž dětského koutku.

„Můžu se na něco zeptat?“ oslovím Robina, když si Bára po jídle odběhne hrát s ostatními dětmi.

„Hm,“ zamručí s pusou plnou hranolků.

„Kde má Barča rodiče? Proč se o ni staráš ty?“

Povytáhne obočí a napije se coly. „Čekal jsem, že se zeptáš už v parku.“

Pokrčím rameny. „Nechtěla jsem být vlezlá.“

Zakroucí hlavou a na tváři se mu objeví zase ten neodolatelný poloúsměv. „Dlouho ti to nevydrželo.“

Založím si ruce na prsou a ostentativně vzdychnu. „Později jsem si uvědomila, že bych to měla vědět, když se budu o Báru starat, abych před ní třeba neplácla nějakou pitomost, ale nechtěla jsem to řešit před ní.“

Uznale přikývne a namočí si hranolky do tatarky. „To je dobrej argument. Podruhý od chvíle, co jsem tě zaměstnal, mám pocit, že to možná nebyl zase až tak špatnej nápad.“

Zamračím se. „Tak řekneš mi to, nebo je to nějaká super-tajná rodinná historie a nemám do toho strkat čumák?“